

Arrest

nr. 79 272 van 16 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 november 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 7 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 8 maart 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 september 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 25 januari 2011 (RvV 25 januari 2011, nr. X).

1.3. verzoekers dienden 18 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 26 september 2011 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.5. Verzoekers dienden op 21 oktober 2011 een derde asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 21 november 2011 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.10.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 08.03.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.09.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 27.01.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 18.08.2011 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 26.09.2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 21.10.2011 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een waybill van DHL ter attentie van M.(...) R.(...) (afkomstig van Iftikar Khan) voorlegt . Overwegende dat deze waybill enkel bewijst dat er een verzending naar M.(...) R.(...) gebeurde .

Overwegende dat betrokkene een DHL-enveloppe en een kleine bruine enveloppe ter attentie van M.(...) R.(...) voorlegt. Overwegende dat deze enveloppen enkel bewijzen dat er een verzending naar M.(...) R.(...) gebeurde. Overwegende dat betrokkene een brief van het dorpshoofd (H.(...) M.(...) Y.(...)) waarin hij verklaart dat de Taliban de kinderen van de betrokkene zou hebben trachten te ontvoeren in 1388. Overwegende dat betrokkene een brief van de school van zijn kinderen voorlegt waarin verklaart wordt dat M.(...) in 1388 in de zesde klas zou gezeten hebben en R.(...) in de vijfde klas waarna zij verhuisd zouden zijn naar een onbekende locatie. Overwegende dat bovenstaande documenten een gesolliciteerd karakter hebben. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag, aangezien betrokkene toen kopies van deze documenten naar voren bracht. Overwegende dat betrokkene een CD-rom voorlegt waarop een filmpje staat in verband met de moord op de zoon van zijn buurman. Overwegende dat deze CD-rom niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.10.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 08.03.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.09.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 27.01.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 18.08.2011 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 26.09.2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 21.10.2011 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn derde asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de derde asielaanvraag van haar echtgenoot op 21.11.2011 door DVZ werd afgesloten met een beslissing weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting herhaalt de raadsvrouw van verzoekers de vraag die tevens in hun verzoekschrift wordt gesteld om deze zaak te voegen met de vernietigingsberoepen die werden ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 september 2011 (zie punt 1.4) die nog niet door de Raad werden behandeld.

2.2. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de verschillende beroepen onderscheiden beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris tot voorwerp hebben die werden getroffen naar aanleiding van twee opeenvolgende asielaanvragen van verzoekers. Er werden tegen deze beslissingen die op verschillende motieven zijn gestoeld, aparte verzoekschriften ingesteld. Er is ook geen reden waarom eerst uitspraak gedaan zou moeten worden over het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 september 2011 alvorens onderhavige vordering behandeld kan worden, zoals verzoekers lijken te beweren. Er lijkt dan ook geen verknochtheid te bestaan waardoor het niet noodzakelijk en omwille van de duidelijkheid wellicht zelfs niet wenselijk is om deze zaken te voegen.

Op de vraag van de verzoekende partij om de genoemde zaken te voegen, wordt niet ingegaan.

2.3. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel en van het verbod op machtsoverschrijding. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"(...)

IV. IN RECHTE

Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève;

Schending van artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980;

Schending van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980;

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet;

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur;

Schending van verbod op Machtsoverschrijding.

Artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 stelt:

(...)

De ratio legis van dit artikel blijkt uit de parlementaire werken. De wetgever wilde door middel van de invoering van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet vermijden dat personen de asielprocedure misbruiken teneinde hun verblijf te verlengen.

Zo staat in de Memorie van Toelichting van het Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in artikel 79:

“door op korte term in deze asielaanvragen te filteren ken voorkomen worden dat het nagestreefde voordeel gehaald wordt uit de oneigenlijke asielprocedure. Uiteraard heeft deze snelle filtrage slechts zin indien ook de beroepsprocedure geen oneigenlijke voordelen oplevert. Een automatisch schorsende werking verlenen aan de beroepsprocedure is strijdig met de door de Belgische overheid nagestreefde doelstelling om het misbruik van de asielprocedure te bemoeilijken. Dit filtersysteem is ook niet nieuw in het Belgisch vreemdelingenrecht. Ook in artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 is reeds voorzien in de mogelijkheid van een asielprocedure niet in aanmerking te nemen (bij gebreke aan nieuwe elementen) en ook tegen deze beslissing is in beginsel slechts een annulatieberoep mogelijk.”

Dezelfde redenering vinden we terug in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof in het arrest van 27 mei 2008 aangaande art. 51/8 Vreemdelingenwet waarin wordt verwezen naar de Memorie van Toelichting ten tijde van de vorige wijziging van de asielprocedure waarin we lezen:

(...)

Het is de bedoeling te vermijden dat een vreemdeling zijn verblijf op artificiële wijze verlengt door de indiening van een tweede of volgende aanvraag, nadat een afgesloten onderzoek heeft aangewezen dat hij niet in aanmerking kwam voor een erkenning als vluchteling. (...) Een weigering overeenkomstig artikel 50, alinea 3 kan beschouwd worden als een weigering van een tweede keer een zaak te onderzoeken met dezelfde partijen en hetzelfde voorwerp. (...) De wetgever heeft een specifieke vorm van proceduremisbruik willen vermijden die eruit bestaat veelvuldige identieke aanvragen te doen. Met dit doel heeft ze de vraag tot schorsing bij de Raad van State uitgesloten in de gevallen waarin de vreemdeling:

a) Reeds eerder een verklaring om als vluchteling erkend te worden heeft afgelegd die na een onderzoek niet in aanmerking werd genomen;

b) In de mogelijk was om alle rechtsmiddelen tegen deze weigering uit te oefenen, of in voorkomend geval ze uit te putten; en

c) Een identieke verklaring of te leggen zonder enig nieuw element voor te leggen.”

In zijn arrest van 27 november 2002 pleitte de Raad van State voor een ruime interpretatie van het begrip “nieuwe gegevens”, in casu werd een nieuw bewijs van een eerder voorgelegd relaas in eerste instantie niet aanvaard door DVZ als een ‘nieuw gegeven’. De Raad van State stelt dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie wel degelijk een nieuw gegeven kan uitmaken:

(...)

In casu hebben verzoekers verschillende nieuwe bewijzen voorgelegd van hun recent verblijf:

- verklaringen van het hoofd van de school waaruit blijkt dat M. (...) in 1388 in de zesde klas zat en R. (...) in de vijfde klas.

In een eerste beslissing 13 quater stelde de tegenpartij dat het om kopieën ging en dat deze daarom geen bewijswaarde hebben.

Nu zijn verzoekers erin geslaagd de originelen voor te leggen. Nu luidt het plots bij de tegenpartij dat de documenten ‘gesolliciteerd’ zijn.

Men dient echter het volgende in rekening te nemen.

Dit nieuwe document dat verzoekers neergelegd hebben, betreffen niet zozeer hun asielrelaas, als wel een bewijs van hun recent verblijf.

Men kon dus niet onverkort de vereisten voor de nieuwe elementen voor een asielrelaas opleggen.

Het betreffen immers geen bewijzen voor hun asielrelaas die ze reeds eerder hadden kunnen neerleggen. Aangezien zij niet wisten dat de Commissaris-Generaal hun recent verblijf zou betwisten, konden zij evenmin welke soort documenten zij dienden neer te leggen om dit te bewijzen.

Verzoekers antwoorden met deze stukken expliciet op argumenten die door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar weigeringsbeslissing dd. 23.09.2010 werden aangehaald en zijn dan ook van doorslaggevend belang.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft artikel 48/3 en 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden en heeft op zeer onzorgvuldige wijze gehandeld.

1. Het “gesolliciteerd” karakter

De bestreden beslissing neemt een asielaanvraag niet in overweging omdat een document een “gesolliciteerd karakter” heeft.

Verzoeker heeft de eer erop te wijzen dat een dergelijke beoordeling een ten gronde beoordeling betreft en dat het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken is om in het kader van de ontvankelijkheidsfase de

waarde van een document te beoordelen. Artikel 51/8 staat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel toe na te gaan of er al dan nieuwe elementen werden voorgelegd en geeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet de bevoegdheid om de stukken ten gronde te beoordelen. Door dit wel te doen, doet de Dienst Vreemdelingenzaken aan machtsoverschrijding.

Ten overvloede wijst verzoeker er bovendien op dat het gesolliciteerde karakter in dit geval niets afdoet aan het belang van het document, in tegendeel. Bovendien kunnen bepaalde documenten niet anders dan op vraag van de betrokkene opgesteld worden. Het is geen afdoende motivering van de tegenpartij om enkel te wijzen op een gesolliciteerd karakter zonder uit te leggen waarin dit gesolliciteerde karakter dan bestaat.

Dit kon de tegenpartij ook niet doen, aangezien dit net de ten gronde beoordeling betreft, die niet tot haar bevoegdheid behoort.

2. Tegenstrijdige motieven

Bovendien is het tegenstrijdig om in de eerste beslissing te oordelen dat de documenten slechts kopieën zijn en geen bewijswaarde hebben en ze dan bij het voorleggen van de originelen ervan, nog steeds niet te willen onderzoeken.

Immers, uit een a contrario-redenering kon men uit de eerste bestreden beslissing afleiden dat de tegenpartij oordeelt dat als de originele documenten worden voorgelegd er wél bewijswaarde aan kon gehecht worden.

Derhalve had de tegenpartij de asielaanvraag moeten doorsturen naar het CGVS opdat door dan over de effectieve bewijswaarde kon geoordeeld worden.

Dit laatste is immers een bevoegdheid van het CGVS en niet van de tegenpartij.

3. Conclusie

Verzoeker meent dat ten opzichte van een dergelijk onverantwoord handelen van de administratie het essentieel is om het declaratoir karakter van de erkenning van de vluchtelingenstatus in herinnering te brengen:

Dit betekent dat iemand niet erkend wordt als vluchteling omdat men als dusdanig wordt erkend, maar men wordt erkend omdat men vluchteling is.

Dit houdt eveneens in dat de gevolgen van een foute en eenzijdig theoretische beslissing zeer ernstig kunnen zijn.

Het UNHCR heeft in het verleden reeds haar ongerustheid geuit dat het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot gevolg kan hebben dat de vraag naar de nood om bescherming terzijde worden geschoven ten voordele van een eenzijdig juridisch - technische vraag. Het UNHCR gaat er vanuit dat de notie van nieuwe gegevens in het licht van de bescherming moet worden geïnterpreteerd en dat elementen die aanleiding kunnen geven tot het herzien van een eerdere beslissing, wel degelijk als nieuwe elementen moeten worden beschouwd.

(...)

Verzoeker herhaalt dat de Dienst Vreemdelingenzaken, door elke nieuw element op een geïsoleerde manier te onderzoeken zonder de elementen in hun samenhang te beoordelen, de Conventie van Genève, artikelen 48/3, 48/4 en 51/8 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel op grove wijze heeft geschonden en bovendien aan machtsoverschrijding heeft gedaan."

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partijen zich steunen op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kennen doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.5. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekers geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben aangebracht zodat de asielaanvragen niet in aanmerking werden genomen. De (onvolledige) administratieve dossiers laten toe af te leiden welke elementen verzoekers in het kader van derde asielaanvraag hadden voorgelegd. Blijkens de verklaring van tweede verzoekster d.d. 27 oktober 2011 naar aanleiding van hun derde asielaanvraag, waarbij tweede verzoekster aangeeft zich op dezelfde elementen dan haar echtgenoot te baseren, legden verzoekers originele brieven neer van het districtshoofd en van de school van hun dochters en een cd-rom met een filmpje van de dood van de zoon van hun buurman. In hun verzoekschrift bevestigen verzoekers dat zij nieuwe asielaanvragen indienden met de originelen van de documenten die zij eerder al onder de vorm van kopieën neerlegden.

3.6. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de voorgelegde brieven een gesolliciteerd karakter vertonen en dat verzoekers deze reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van hun

vorige asielaanvragen aangezien toen reeds kopieën werden voorgelegd. Met betrekking tot de cd-rom wordt in de beslissing opgemerkt dat deze cd-rom niet het persoonlijk karakter van de problemen aantoont.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoekers er met hun theoretische betoog over artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet in slagen aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen een verkeerde toepassing zou hebben gemaakt van voormeld wetsartikel of zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Verzoekers leggen uit dat de neergelegde documenten niet zozeer een bewijs vormen van hun asielrelaas dan wel een bewijs van hun recent verblijf, waarmee ze menen expliciet te antwoorden op de argumenten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in diens weigeringsbeslissingen van “23” september 2010. Met hun betoog dat zij niet wisten dat de commissaris-generaal hun recent verblijf zou betwisten waardoor zij evenmin konden weten welke soort documenten zij dienden neer te leggen om dit te bewijzen, maken verzoekers geenszins aannemelijk dat zij de thans neergelegde documenten, waarvan pas ter gelegenheid van hun derde asielaanvraag van 21 oktober 2011 de originelen opduiken, niet eerder konden neerleggen, wat het determinerend motief uitmaakt van de bestreden beslissingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij deze elementen niet naar voor konden brengen naar aanleiding van hun beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal, dat zij blijkens het arrest van de Raad van 25 januari 2011 op 26 oktober 2010 hadden ingediend (zie punt 1.2). Reeds toen waren zij immers op de hoogte van de argumenten uit de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal en konden zij in staat worden geacht hierop te antwoorden. Verzoekers slagen er met hun kritiek bijgevolg geenszins in de pertinente overweging uit de bestreden beslissingen te weerleggen dat zij de ‘nieuwe’ elementen reeds naar voor hadden kunnen brengen tijdens de behandeling van hun vorige asielaanvragen. Verzoekers maken immers niet in het minst aannemelijk dat deze stukken ‘nieuw’ zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Ter terechtzitting verwijst de raadsvrouw van verzoekers naar een arrest van de Raad van State van 13 december 2011 (RvS 13 december 2011, nr. 216 840) met betrekking tot de beoordeling van bewijsgegevens in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De raadsvrouw van verzoekers verheldert echter niet in het minst op welke wijze de feitelijke gegevens die aanleiding gaven tot het bewuste cassatie-arrest analoog zijn aan of commensurabel zijn met hun situatie.

3.8. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekers zich met hun kritiek op de beoordeling van de neergelegde documenten door de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij deze stelt dat de documenten “*een gesolliciteerd karakter hebben*”, richten tegen een overtollig motief van de bestreden beslissingen. Gelet op het feit dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat zij de voorgelegde documenten niet eerder konden aanbrengen, betreft de vraag of de documenten al dan niet een gesolliciteerd karakter vertonen, een overtollig motief waarvan het eventueel gegrond bevinden niet tot de nietigverklaring van de bestreden besluiten kan leiden (cf. RvS 23 februari 2011, nr. 211 458).

3.9. Waar verzoekers uit de eerdere beslissingen naar aanleiding van hun tweede asielaanvragen, waarin gesteld werd dat kopieën geen bewijswaarde hebben, *a contrario* afleiden dat aan de originelen, die zij thans voorleggen, wél bewijswaarde kan worden gehecht, gaan verzoekers eraan voorbij dat ze in de eerste plaats moeten aantonen dat de originelen als “*nieuwe gegevens*” kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, waar zij in gebreke blijven. De vraag of de originelen een grotere bewijswaarde hebben in vergelijking met de kopieën vormt trouwens geen motief van de bestreden beslissingen zodat verzoekers niet kunnen worden bijgetreden dat deze tegenstrijdige motieven zouden bevatten.

3.10. Ten slotte merkt de Raad op dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, die verzoekers ook geschonden achten, bepalen in welke omstandigheden een vreemdeling als vluchteling kan worden erkend. Aangezien in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekers, doch slechts wordt vastgesteld dat zij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben aangebracht in het kader van hun derde asielaanvraag, kan de schending van deze bepalingen in dit kader niet dienstig worden aangevoerd.

3.11. Verzoekers hebben geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN